

Arrest

nr. 167 071 van 2 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Srilankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mullaitivu. In 2000 zou u in de regio van Kilinochi begonnen zijn met uw werk als coördinator voor bouwwerken bij de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U zou dit een aantal jaren gedaan hebben. Door de toenemende dreiging van oorlog zou u in 2008 een andere baan hebben gekregen. U werd ingedeeld bij de politieke indeling en u was verantwoordelijk voor bevoorrading van een aantal "LTTE"- strijders. Tijdens de eindstrijd zou u zich overgegeven hebben bij het leger in Mullivaikal. U werd apart gezet als "LTTE"-er en naar een kamp gebracht. U wist hier het telefoonnummer van uw vrouw buiten te smokkelen. U werd overgebracht naar een tweede kamp, waar u gemarteld werd. U werd overgebracht naar een kamp in Kovilkulam, waar u een bewaker omkocht om naar uw vrouw te bellen. Hierna werd u naar een kamp in Nalukulam overgebracht waar u tot 05/04/2010 verbleef. U kwam vrij doordat uw moeder

de kampcommandant betaalde. U zou hierna ondergedoken zijn in Trincomalee. Uw zus en haar echtgenoot zouden aan het eind van de oorlog verdwenen zijn. Ze hadden beiden een functie binnen de administratie van de LTTE. Onder uw druk zou uw moeder na uw vrijlating de zoektocht naar uw zus doorgezet hebben. Om deze reden zou de Sri Lankaanse overheid u zoeken. In 2010 diende u bij de Zwitserse ambassade in Colombo schriftelijk een asielaanvraag in. In 2014 kreeg u een definitief antwoord. In januari 2015 zou u Sri Lanka per boot verlaten hebben. Na enkele weken in India zou u doorgereisd zijn naar Ghana. U zou bijna een jaar in Afrika verbleven hebben vooraleer u een vlucht richting Europa nam. U kwam aan in Zaventem waar u op 15/03/2016 een asielaanvraag aan de grens indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een handgeschreven versie van uw verhaal, een handgeschreven nummer van uw registratie bij het Rode Kruis, een handgeschreven nummer van uw dossier in Zwitserland, een foto waarvan, u beweert er op te staan samen met uw vermiste zus, een foto van een bijeenkomst, een kopie van een geboorteakte, een brief ivm een asielaanvraag bij de Zwitserse autoriteiten, een Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers dusdanig veel tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen af dat het CGVS geen enkel zicht meer heeft op uw identiteit of herkomst.

Vooreerst wist u noch uw identiteit, noch uw beweerde nationaliteit ontegensprekelijk aan te tonen mits overtuigende identiteitsstukken. U legde enkel een kopie neer van een geboorteakte. Echter kan aan kopies sowieso weinig bewijswaarde toegekend worden daar ze steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Bovendien staat op deze geboorteakte geen foto, zodat u al niet aannemelijk kunt maken of dit document op u betrekking heeft. U gevraagd of u ooit een eigen paspoort had in Sri Lanka, beweerde voor het CGVS van niet. U er op gewezen dat u voor de DVZ had laten optekenen wel over een paspoort te beschikken, wijzigde plots uw verklaringen door te beweren de vraag eerst niet goed begrepen te hebben (gehoorverslag CGVS p. 12). Echter was de vraag naar uw paspoort u duidelijk gesteld, zodat uw bewering de vraag niet begrepen te hebben onafdoende is. Wat er ook van zij, u verklaarde dat zowel uw paspoort als uw identiteitskaart (beiden identiteitsstukken met een foto) in handen zouden zijn van de Sri Lankaanse autoriteiten, een stereotiepe verklaring. Nochtans vormen deze twee documenten de documenten bij uitstek om uw identiteit en nationaliteit aan te tonen. Dat u deze niet wenst voor te leggen, wijst dan ook op een gebrek aan medewerking en doet een ernstig vermoeden ontstaan, dat u bepaalde elementen die betrekking hebben op uw identiteit niet bekend wil maken.

Voorts komt ook uw asielaanvraag ongeloofwaardig over, wat verdere twijfels doet rijzen over uw beweerde herkomst. U verklaarde in het verleden actief geweest te zijn voor de "LTTE", meer bepaald in de regio van Kilinochi, maar uw beschrijving hiervan was zo vaag en onsamenhangend, dat hier geen geloof meer aan kan worden gehecht.

Zo kon u vooreerst al niet exact zeggen wanneer het staakt-het-vuren in Sri Lanka van kracht was. Daar u naar eigen zeggen op dat ogenblik in de regio van Kilinochi, de officiële hoofdstad van de "LTTE", woonde, zou u dit toch exact moeten weten, temeer daar het einde hiervan, logischerwijze gepaard ging met toenemende gevechten tussen de "LTTE" en overheidstroepen. Zo beweerde u dat het staakt-het-vuren van 2003 tot 2006 liep, terwijl dit van kracht was van 2002 tot 2008 (gehoorverslag CGVS p. 16). U kon de val van Kilinochi niet exacter in de tijd plaatsen dan 2008, terwijl u naar eigen zeggen toch in die regio woonachtig was (gehoorverslag CGVS p. 8).

Ten tweede beweerde u sinds 2000 voor de "LTTE" actief te zijn. Hoewel u geen voorgeschiedenis had bij de "LTTE" werd u blijkbaar meteen aangesteld als coördinator voor bouwwerken, wat reeds opmerkelijk is. U gevraagd om concreet aan te geven welke bouwwerken, wanneer en waar onder uw coördinatie werden gebouwd, bleef uiterst oppervlakkig ("schoolgebouwen, kantoorgebouwen, straten leggen, dit was het, ook kanalen", CGVS p. 14). Voorts beweerde u na 2007 in te staan voor het vervoeren van water en voedsel naar zij die dit nodig hebben. Opnieuw bleef u zeer vaag bij de omschrijving van uw taak. Wat meer, u werd er op gewezen dat uw beschrijving van uw taak sterke overeenkomsten vertoonde met de eerder door u omschreven taken van zowel uw schoonbroer als uw zus, wat verder het ongeloofwaardige van uw verklaringen onderstreept (gehoorverslag CGVS p. 15, 9). Voorts beweerde u tot de politieke afdeling te behoren. U beweerde dat de hoogste leider van de politieke vleugel van de "LTTE" Saruan was, terwijl dit eind 2008 Balasingham Nadesan was. Ook beweerde u in 2000 een wapentraining gekregen te hebben. U verklaarde toen tot geen enkele afdeling te behoren en u zou na 2000 nooit meer enige training of opleiding ontvangen te hebben (gehoorverslag CGVS p. 16). Dit staat in schril contrast met uw verklaringen zoals u deze liet optekenen voor de DVZ. Hier beweerde u immers in 2007 een verplichte opleiding bij het grensbataljon gevolgd te hebben (DVZ-

verklaring punt 12). Uw verklaring, dat men niet eens merkt dat men bij de "LTTE" zit, raakt kant noch wal. Deze vaststellingen ondermijnen uw bewering actief geweest te zijn voor de "LTTE". Dit ondermijnt logischerwijze dan ook uw verdere verklaringen waarbij u voortborduurt op uw bewering een "LTTE" er geweest te zijn. U verklaarde na de oorlog in verschillende detentiecentra waar enkel "LTTE" ers zaten opgesloten gevangen gezeten te hebben. U beschreef ondergrondse gevangeniscomplexen waar u gemarteld werd. U zou bijna een jaar in detentie hebben doorgebracht. In dit licht en gezien de situatie in het na- oorlogse Sri Lanka, is het dan ook wel heel opvallend dat u als schijnbaar "high profile" verdachte in staat was om in contact te komen met uw echtgenote, terwijl ook zij in de chaos vlak na de nederlaag van de "LTTE" als vluchteling opgepakt werd. Vooreerst beweerde u dat u in staat was om een briefwisseling op te starten met uw echtgenote, u zou brieven hebben laten smokkelen (gehoorverslag p. 4). Wanneer hierop doorgegaan wordt, veranderde u uw verklaring: u zou éénmaal een briefje met een telefoonnummer hebben weten buiten te smokkelen (gehoorverslag CGVS p. 5). Hierna, na uw overplaatsing naar een volgend kamp, zou u uw echtgenote hebben weten op te bellen, ondanks uw bewering in militaire kampen opgesloten gezeten te hebben als ex-"LTTE"er. U verklaarde dat u dit telefoontje maakte vanuit het tweede kamp waar u zat, nl. in Kovilkulam. Echter eerder tijdens uw gehoor had u aangegeven eerst in schoolgebouwen in Vavuniya gezeten te hebben, daarna in een ondergrondse gevangenis in Vavuniya en pas daarna als derde in Kovilkulam (gehoorverslag CGVS p. 3). Over uw uiteindelijke vrijlating uit deze gevangenschappen legde u opnieuw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. U beweerde op 05/04/2010 vrijgekomen te zijn. U beweerde dat uw moeder sprak met de kampcommandant en dat u vrijkwam tegen betaling, u kende geen enkele voorwaarde voor uw vrijlating, de commandant gaf enkel aan dat u uw land diende te verlaten, anders zou het uw leven kosten, er werd niets officieels gedaan (gehoorverslag CGVS p. 6). U gevraagd of u zich na uw vrijlating misschien verplicht diende te vestigen in Trincomalee (de stad waar u naar eigen zeggen hierna vijf jaar verbleef) gaf aan van niet; u zou hierna ondergedoken zijn. Hierna verklaarde u echter plots dat u bij uw vrijlating toch een officiële registratie moest doen (wat bevreemdend is als u tegen betaling met het dreigement dat u het land meteen diende te verlaten, vrijkwam) en een verblijfplaats diende op te geven (gehoorverslag CGVS p. 7).

Ook uw verklaringen over uw status gedurende dat jaar dat u doorgebracht zou hebben in verschillende gevangenschappen, zijn niet eensluidend. Zo beweerde u dat uw moeder uw zus en haar echtgenoot al meteen als vermiste personen liet registreren, na de laatste gevechten in Mullivaikal (gehoorverslag CGVS p. 5). U kon overigens nauwelijks antwoorden op de vraag bij welke organisatie of instelling uw familie als vermist werd opgegeven. Uiteindelijk hield u het maar bij een "mensenrechtenorganisatie". Daar u beweerde ook gevangen genomen te zijn in Mullivaikal, werd u de vraag gesteld waarom uw moeder u dan niet als vermist opgegeven zou hebben. Hierop vertelde u het ongeloofwaardige relaas over hoe u contact legde met uw familie (zie supra). U gaf uiteindelijk aan niet geregistreerd te zijn. Bovendien beweerde u dat het Rode Kruis slechts in één kamp waar u verbleef op bezoek kwam, waar ze jullie niet te zien kregen. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u later tijdens uw gehoor een handgeschreven briefje afgeeft, met daarop volgens u, uw registratienummer bij het ICRC. Dit handgeschreven papiertje heeft overigens ook geen enkele officiële waarde. Het is dan ook duidelijk dat u uw verklaringen blijft aanpassen, wat het geheel zeker niet geloofwaardiger maakt.

Bij de invulling van de hieropvolgende vijf jaren die u naar eigen zeggen doorbracht in Trincomalee, bleef u opnieuw uiterst vaag. Vooreerst beweerde u niets gedaan te hebben terwijl u in Trincomalee verbleef; u zou enkel bezig geweest zijn met regelingen om Sri Lanka te verlaten (gehoorverslag CGVS p. 6). U beweerde al die tijd ondergedoken geleefd te hebben op plekken geregeld door uw echtgenote. Toch beweerde u dat de autoriteiten ondertussen naar u op zoek waren. U beweerde gezocht te worden daar u samen met uw moeder in die periode op zoek zou zijn naar uw verdwenen zus en schoonbroer. U gewezen op uw eerdere verklaring dat u in de periode dat u in Trincomalee verbleef, niets deed en dat u diende onder te duiken, wijzigde nogmaals uw verklaringen; u was niet zo zeer op zoek naar uw familie, maar u spoorde uw moeder aan om dit te doen. Uw moeder zou immers voor uw vrijlating, uw zus en schoonbroer niet gezocht hebben (gehoorverslag CGVS p. 7). Dit staat dan weer in schril contrast met een eerdere verklaring waaruit blijkt dat uw moeder hen al na de gevechten in Mullivaikal had opgegeven als zijnde vermist. Uw bewering dat u al jaren gezocht wordt door de Srinlankaanse autoriteiten wordt ook tegengesproken door de vaststelling dat volgens uw bewering deze zelfde autoriteiten u een paspoort verstrekten in 2012-2013 (gehoorverslag CGVS p. 12). Over de aanvraag van dit paspoort verklaarde u eerst in detail hoe u dit allemaal zelf regelde bij de autoriteiten. Pas nadat u er op gewezen werd dat het bevreemdend is dat u zo gemakkelijk een paspoort wist te verkrijgen als gezocht man, wijzigde u uw verklaringen; plots zou uw smokkelaar alles voor u geregeld hebben. Het is dan ook duidelijk dat u steeds opnieuw uw verklaringen aanpaste naargelang het u uitkwam, zonder dat u hiermee het geloof in uw beweringen wist te herstellen. Ook was u niet in staat uw beweerde verblijf in Trincomalee gedurende bijna vijf jaren mits enig document aan te tonen.

Wat betreft de beweerde verdwijning van uw zus en schoonbroer dient het volgende te worden vastgesteld. Uw bewering dat hun verdwijning gemeld werd bij een "mensenrechtenorganisatie" wist u niet te staven. U gevraagd wat hun functies of verantwoordelijkheden bij de "LTTE" waren, bleef vaag en bovendien diende te worden vastgesteld dat uw summiere beschrijving van hun taken opvallende gelijkenissen vertoonde met de even summiere beschrijving van uw eigen taken. U legde een foto voor met hierop naar eigen zeggen uw zus, haar man en enkele "LTTE"-ers, wiens verdwijning bij de VN werden aangegeven. U wist deze melding bij de VN niet aan te tonen, noch wist u aan te tonen dat uw zus en haar man op deze foto staan en tenslotte kan uw bewering dat u één van de figuren op de foto wiens gezicht onherkenbaar werd gemaakt, zou zijn, logischerwijze niet overtuigen. Uw bewering dat u familie bij de "LTTE" zou hebben, is dan ook niet aannemelijk.

Voorts beweerde u dat u reeds in 2010 asiel gevraagd zou hebben, bij de Zwitserse ambassade te Colombo. Ter ondersteuning hiervan legt u een brief van deze ambassade voor (geadresseerd aan u op adres in Trincomalee in 2014) en een handgeschreven briefje met hierop volgens u het referentienummer van deze asielaanvraag. Uw beweringen hierover wisten echter niet te overtuigen. Gezien de ernst van uw bewering reeds in het verleden een asielaanvraag ingediend te hebben, kan en mag van u een gedetailleerde kennis hieromtrent verwacht worden. U legde echter vooreerst buiten deze ene brief geen enkele andere brief voor, terwijl u toch beweerde gedurende jaren heen en weer gecorrespondeerd te hebben. Ten tweede bleef u uiterst vaag in uw beschrijving over de fases of procedures die uw asielaanvraag doorlopen zou hebben. U had het enkel over een brief die u ontving waarop u dan een antwoord gaf. U wist niet zeker of u al dan niet meerdere asielaanvragen had ingediend (gehoorverslag CGVS p. 13). Uw verklaring hiervoor, dat u dit niet echt bijhield, wijst op een verregaande disinteresse, die niet verwacht kan worden van iemand die omwille van een gegronde vrees bescherming vraagt van een ander land. Echter uit de inhoud van uw neergelegde brief kan afgeleid worden dat de ontvanger reeds in 2012, een definitief negatief antwoord kreeg, en dat de brief van 2014 een antwoord is op een andere aanvraag van latere datum, daar ondertussen de procedure gewijzigd is. Dat u dit niet weet, wijst er eens te meer op deze brief niet over u handelt en dat u niet de geadresseerde S. A. bent. Ook dient nog opgemerkt dat het door u opgeschreven dossiernummer (dat op zich al niet veel bewijswaarde heeft) nergens voorkomt op de brief van de Zwitserse ambassade, waar dit toch verwacht mag worden.

Tenslotte kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beschrijving van uw vluchtroute. U beweerde eerst een boot naar India genomen te hebben. U kan echter niet zeggen waar in India u aan land kwam, noch wist u waar in India u hierna enkele weken verbleef (gehoorverslag CGVS p. 9). U beweerde hierna een vlucht naar Ghana genomen te hebben. Hoewel u naar eigen zeggen hierna ongeveer een jaar in Afrika verbleef, kunt u hierover geen enkel document neerleggen, noch wist u nauwelijks enig detail over dit verblijf te vertellen (gehoorverslag CGVS p. 10). Over het gebruikte paspoort voor deze reis (en ook uw reis naar Europa een jaar later), wist u enkel te zeggen dat het om een Indisch paspoort ging met uw foto en geboortedatum, andere gegevens kende u niet. U verklaarde uiteindelijk een vlucht naar Europa genomen te hebben. U kon enkel de stad noemen waar uw reis over land naar de luchthaven van vertrek begon, de eigenlijke luchthaven van vertrek kon u niet bij naam noemen. U verklaarde voor het CGVS dat u vanuit deze onbekende plek een rechtstreekse vlucht nam naar Zaventem, zonder tussenstop, terwijl u voor de DVZ nog duidelijk had gezegd dat u een tussenlanding maakte op een onbekende plek (gehoorverslag CGVS p. 10, DVZ-verklaring punt 31). Dat u op het moment van uw asielaanvraag in de luchthaven van Zaventem niet langer in het bezit was van enig reisbewijs, wijst er eens te meer op dat u alle moeite doet om uw identiteit en herkomst te verbergen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u geen zicht wenst te geven op uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Daar u weigert het CGVS een correct beeld te geven van wie u bent, waar u vandaan komt, sinds wanneer u in Europa zou zijn en waar u de laatste jaren voor uw asielaanvraag in België verbleef (alwaar u eventueel een statuut zou kunnen hebben gehad), kan het CGVS uw beweerde nood aan internationale bescherming niet inschatten. De vaststelling dat de situatie van Tamils in Sri Lanka precair is, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS, doet geen afbreuk aan deze beslissing daar u duidelijk weigert een zich te geven op uw identiteit en plaatsen van afkomst en verblijf.

De overige door u neergelegde documenten waren niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen zouden wijzigen. Uw handgeschreven verklaring vormt geen bewijs dat de door u beschreven gebeurtenissen ook daadwerkelijk plaatsgevonden hebben. De foto van de bijeenkomst wijst op niets daar het CGVS niet kan achterhalen, waar, wanneer en onder welke omstandigheden ze genomen werd. Uw Belgische medische attest voegt niets wezenlijks toe. Ze spreekt van uw glazen oog en enkele littekens zonder dat het een gefundeerde uitspraak kan doen over de manier waarop u deze opgelopen zou hebben. Uw verklaring voor uw bijtijds warrige verklaringen, nl. dat u aan geheugenverlies zou lijden, wordt niet bevestigd door dit attest.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie van zijn paspoort (1 pagina) alsook de kopie van zijn geboorteakte met een originele stempel (deze wordt ter terechtzitting aan de voorzitter en de verwerende partij getoond).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 april 2016 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A lid 2 eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar een ambtsbericht van juni 2010 van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Sri Lanka waaruit zou blijken *"dat er nog op grote schaal verdwijningen voorkomen in Sri Lanka"* en *"dat vroegere LTTE-leden zich niet kunnen beroepen op hulp van de autoriteiten, en dat er veel wraakgevoelens zijn tav LTTE-leden"*. Volgens verzoeker strookt dit met zijn eigen asielrelaas.

Hij verwijst naar richtlijnen inzake Sri Lanka van UNHCR waarin gesteld wordt: *"In light of the foregoing, persons suspected of having links with the LTTE may be at risk on the ground of membership of a particular social group. Claims by persons suspected of having links with the LTTE may, however, give rise to the need to examine possible exclusion from refugee status."* Verzoeker meent dat hij tot deze groep behoort en dat bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening werd gehouden.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen documenten neerlegt die zijn identiteit, nationaliteit en herkomst kunnen staven. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

2.4. Zo legde verzoeker over het al dan niet bezitten van een paspoort tegenstrijdige verklaringen af. Enerzijds stelde hij op het Commissariaat-generaal dat hij nooit een eigen paspoort had in Sri Lanka (gehoor, p. 12), anderzijds beweerde hij op De Dienstvreemdelingenzaken nog dat hij wel over een paspoort beschikte. Uiteindelijk gaf verzoeker aan dat hij wél over een paspoort beschikte, maar dat dit document, samen met zijn identiteitskaart, in handen zouden zijn van de Sri Lankaanse autoriteiten. Dat de autoriteiten verzoekers identiteitsdocumenten in beslag namen, is echter niet geloofwaardig, daar verzoeker zijn problemen met de autoriteiten niet aannemelijk maakt (zie onder) en het bovendien tegen hun eigen belang is omdat het veel nuttiger is dat ze hun burgers kunnen identificeren.

2.5. Ter zitting legt verzoeker alsnog een fotokopie van één bladzijde van zijn vervallen paspoort neer. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in asielzaken documenten een onderdeel vormen van de algehele beoordeling en het geheel van de elementen de ondersteuning van een asielrelaas uitmaken. Zo dient verzoeker niet louter documenten neer te leggen maar moet hij ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Hij verklaart dat zijn echtgenote zijn paspoort heeft opgestuurd maar dit niet kan aantonen omdat hij de briefomslag heeft weggegooid. Voorts kan verzoeker geen fotokopie van de identiteitspagina van het paspoort neerleggen zonder toe te lichten waarom hij in 2004 een paspoort aanvraag. Verzoeker was toen 28 jaar en zou reeds jaren voor de LTTE coördinator zijn van openbare werken en verklaart enkel in Noord-Sri Lanka verbleven te hebben. Van een persoon met een verantwoordelijke functie bij de LTTE kan verwacht worden dat hij over dit paspoort coherente verklaringen aflegt en weet dat hij in 2004 minstens naar Colombo is gegaan voor het verkrijgen van een paspoort. Dit is niet het geval. Nadat verzoeker op het CGVS eerst het bezit van een paspoort ontkende stelde hij een paspoort in 2012-2013 te hebben aangevraagd ((CGVS-verhoor p. 12). Hieruit blijkt dat verzoeker twee paspoorten heeft waaronder het voorgelegde vervallen paspoort.

Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Verzoekers hypothetische opmerkingen in dit verband in het verzoekschrift doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.6. De op het Commissariaat-generaal neergelegde en ter zitting getoonde kopie van een geboorteakte bevat dan weer geen foto, zodat hieruit niet kan blijken dat dit document op naam van S.A. ook werkelijk betrekking heeft op verzoeker.

2.7. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over zijn identiteit blijkt eens te meer uit zijn bewering 2010 asiel te hebben aangevraagd bij de Zwitserse ambassade te Colombo. Hij legt een brief van deze ambassade voor, geadresseerd aan S.A., en een handgeschreven briefje met hierop de beweerde "*referentienummer*" van deze asielaanvraag. Verzoeker bleef echter uiterst vaag over de fases van de asielprocedures die hij doorlopen zou hebben en hij wist niet eens met zekerheid of hij al dan niet meerdere asielaanvragen had ingediend (gehoor, p. 13). Uit de inhoud van de neergelegde brief blijkt nochtans dat de ontvanger in 2012 een definitief negatief antwoord kreeg en dat de brief van 2014 een antwoord is op een andere aanvraag van latere datum. Dat verzoeker hiervan geenszins op

de hoogte was en het document zelfs niet gelezen bleek te hebben, wijst er eens te meer op dat de brief over de asielaanvraag niet over verzoeker gaat en dat hij aldus niet de geadresseerde S.A. is. Ook het door verzoeker opgeschreven beweerde dossiernummer komt nergens voor op de brief van de Zwitserse ambassade, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent verder aantast.

2.8. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers identiteit en herkomst, dan nog kan zijn feitenrelaas niet overtuigen. Verzoekers verklaringen over de oorzaak van zijn problemen, zijn beweerde activiteiten voor de "LTTE", zijn immers uiterst vaag en incoherent. Zo beweerde verzoeker dat het staakt-het-vuren van 2003 tot 2006 liep, maar was dit van kracht van 2002 tot 2008 (gehoor, p. 16), en kon hij de val van Kilinochi niet exacter in de tijd plaatsen dan 2008, terwijl verzoeker op dat ogenblik in de regio van Kilinochi, de officiële hoofdstad van de "LTTE", zou hebben gewoond. Hij stelde ook verkeerdelijk dat de hoogste leider van de politieke vleugel van de "LTTE" Saruan was, terwijl dit eind 2008 Balasingham Nadesan was. Over zijn "LTTE"-functies als coördinator voor bouwwerken ("*schoolgebouwen, kantoorgebouwen, straten leggen, dit was het, ook kanalen*"; gehoor, p. 14) en het vervoeren van water en voedsel naar zij die dit nodig hebben (gehoor, p. 9, 159) bleef verzoeker dan weer onaannemelijk vaag. Verder beweerde hij enerzijds in 2000 een wapentraining gekregen te hebben en sinds dan nooit meer enige training of opleiding ontvangen te hebben (gehoor, p. 16), doch stelde hij anderzijds dat hij in 2007 een verplichte opleiding bij het grensbataljon volgde (DVZ- verklaring punt 12). Ook zijn verklaringen over de detentiecentra waar enkel "LTTE"-leden zaten opgesloten na de oorlog zijn geheel ongeloofwaardig. Zo legde hij tegenstrijdige verklaringen af over hoe hij in contact kwam met zijn echtgenote (gehoor, p. 5), over zijn uiteindelijke vrijlating uit deze gevangenschappen (gehoor, p. 6) en over zijn status gedurende het jaar dat hij doorgebracht zou hebben in deze verschillende gevangenschappen (gehoor, p. 5).

2.9. Ten slotte legde verzoeker incoherente en onaannemelijke verklaringen af omtrent de vijfjarige periode na zijn gevangenschap. Zo verklaarde hij deze jaren te hebben doorgebracht in Trincomalee, waar hij samen met zijn moeder op zoek zou zijn gegaan naar zijn verdwenen zus en schoonbroer, maar stelde hij in strijd hiermee ook dat hij in de periode niets deed en diende onder te duiken. Vervolgens wijzigde verzoeker nogmaals zijn verklaringen en gaf hij aan dat hij zelf niet op zoek ging naar zijn familie, maar dat hij zijn moeder aanspoorde om dit te doen, gezien zij voor zijn vrijlating niet gezocht hebben zou hebben (gehoor, p. 7), wat dan weer een bewering is die niet strookt met zijn eerdere verklaringen dat zijn moeder al na de gevechten in Mullivaikal zijn zus en schoonbroer als zijnde vermist had opgegeven. Nog frappanter is de vaststelling dat verzoeker gedurende zijn periode van beweerd "onderduiken" aan de autoriteiten, die hij beweerde te vrezen, probleemloos een paspoort aanvraag en bekam (gehoor, p. 12). Aanvankelijk verklaarde hij dienaangaande uitgebreid dat hij dit allemaal zelf regelde bij de autoriteiten, maar geconfronteerd met het feit dat het opvallend is dat hij zo gemakkelijk een paspoort wist te verkrijgen als gezocht man, beweerde hij plots dat de smokkelaar alles voor hem geregeld had. Verzoekers verklaringen zijn wisselende loze beweringen die dermate strijdig zijn dat ze elkaar op essentiële punten opheffen. Tijdens het CGVS-verhoor heeft verzoeker telkens getracht om zijn verklaringen bij te stellen om ze alsnog aannemelijk te maken. Hierdoor ondergraaft verzoeker zelf de waarachtigheid van zijn beweringen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden (recente) herkomst uit Sri Lanka of aan zijn beweerde activiteiten voor de "LTTE". Bijgevolg is de argumentatie in het verzoekschrift aangaande verdwijningen in Sri Lanka, problemen voor "LTTE"-leden om zich te beroepen op de autoriteiten en risico's voor personen die banden hebben met "LTTE", niet relevant.

2.11. In hoofde van verzoeker kan geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Sri Lanka. Verzoeker toont immers niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.14. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Sri Lanka niet aantoonbaar maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Sri Lanka.

2.15. Waar verzoeker artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, maar nalaat aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonbaar maakt.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK